भ० अशनिरित्यादि। रघुतनयोरामः कामवशः सन् चन्द्रं न च निश्चिकाय न निर्णीतवान् किन्तु मुहुः क्षणं इत्येवं शशङ्के वितर्कितवान् किमित्याह अयमशनिर्वज्रः असावशनिर्निरभ्रे नभसि कुतः यतोमेघादेवाशनिरुत्पद्यते किमिदं निशितानां शराणां वर्षं तदपि कुतः यतस्तदशार्ङ्गं अविद्यमानधनुरभूत् धनुषा विना न भवतीत्यर्थः शशाङ्कइति पाठे इत्येवं मदनवश श्चन्द्रविषयेऽभूत् न च चन्द्रं निश्चिकायेति योज्यं। ससन्देह इति उपमेयस्य चन्द्रस्य उपमानाशनिशरवर्षरूपत्वमभिधाय कुतइत्यादिना पुनरुपमानोपमेययोर्भेदाभिधानात् तावतापि नच निश्चिकाय चन्द्रमिति ससन्देहवचोभिधानाच्च तथाचोक्तं उपमानेन यत्तत्त्वं भेदश्च वदतः पुनः। ससन्देहवचःस्तुत्यै सस न्देहं विदुर्बुधाइति॥ ६७॥

कुमुदवनचयेषु कीर्णरश्मिः क्षततिमिरेषु च दिग्व धूमुखेषु। वियति च विललास तद्वदिन्दुर्विलसति चन्द्रमसौ न यद्वदन्यः॥ अनन्वयः॥ ६८॥

ज०म० कुमुदवनचयेष्वित्यादि। कुमुदवनानां चयेषु समूहेषु दिग्वधू मुखेषु वियति च क्षततिमिरेषु खण्डिततमस्सु यतस्तेषु विकीर्ण रश्मिः क्षिप्तमयूखः विललास तद्वदिन्दुः शोभते स्म चन्द्रमसः सकाशात् अन्योयद्वद्यथा न विलसति तथा विललास इदमुक्तं भवति इन्दुर्विललास चन्द्रइवेति अनन्वयइति तत्सदृशस्य